

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ολομέλεια)
της 27ης Απριλίου 2004 *

Στην υπόθεση C-159/02,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του House of Lords (Ηνωμένο Βασίλειο) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του Πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971 για την ερμηνεία από το Δικαστήριο της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Gregory Paul Turner

και

Felix Fareed Ismail Grovit,

Harada Ltd,

Changepoint SA,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία της προαναφερθείσας Σύμβασης της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 περί προσχωρήσεως του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 24), με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 1) και με τη Σύμβαση της 26ης Μαΐου 1989 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Δημοκρατίας της Πορτογαλίας (ΕΕ L 285, σ. 1),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ολομέλεια),

συγκείμενο από τους Β. Σκουρή, Πρόεδρο, P. Jann (εισηγητή), C. W. A. Timmermans, C. Gulmann, J. N. Cunha Rodrigues, A. Rosas, προέδρους τμήματος, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, R. Schintgen, N. Colneric και S. von Bahr, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
γραμματέας: L. Hewlett, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— ο F. Grovit, η Harada Ltd και η Changepoint SA, εκπροσωπούμενοι από τους R. Beynon, solicitor, και T. De La Mare, barrister,

— η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από τον K. Manji, επικουρούμενο από τον S. Morris, QC,

- η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον R. Wagner,

- η Ιταλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον I. M. Braguglia, επικουρούμενο από τον O. Fiumara, vice avvocato generale dello Stato,

- η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τις C. O'Reilly και A.-M. Rouchaud-Joët,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις του G. Turner και της Κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου, του F. Grovit, της Harada Ltd και της Changerpoint SA, καθώς και της Επιτροπής, κατά τη συνεδρίαση της 9ης Σεπτεμβρίου 2003,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 20ής Νοεμβρίου 2003,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με διάταξη της 13ης Δεκεμβρίου 2001, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 29 Απριλίου 2002, το House of Lords υπέβαλε, βάσει του Πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971, για την ερμηνεία από το Δικαστήριο της Σύμβασης της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση των αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, προδικαστικό ερώτημα ως προς την ερμηνεία της σύμβασης αυτής (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 περί προσχωρήσεως του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 24), με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 1) και με τη Σύμβαση της 26ης Μαΐου 1989 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Δημοκρατίας της Πορτογαλίας (ΕΕ L 285, σ. 1, στο εξής: σύμβαση).
- 2 Το ερώτημα αυτό ανέκυψε στο πλαίσιο δίκης μεταξύ αφενός του G. Turner, και αφετέρου των F. Grovit, Harada Ltd (στο εξής: Harada) και Changepoint SA (στο εξής: Changepoint), κατόπιν της καταγγελίας της σύμβασης εργασίας μεταξύ του G. Turner και της Harada.

Η διαφορά στην κύρια δίκη

- 3 Ο G. Turner, Βρετανός υπήκοος, κάτοικος Ηνωμένου Βασιλείου προσελήφθη το 1990 ως νομικός σύμβουλος ενός ομίλου επιχειρήσεων από μια των εταιριών του ομίλου αυτού.

- 4 Ο όμιλος, Chequerpoint Group, διευθύνεται από τον F. Gronit και έχει κύρια δραστηριότητα την εκμετάλλευση γραφείων συναλλάγματος (bureaux de change). Περιλαμβάνει διάφορες εταιρίες εγκατεστημένες σε διάφορες χώρες μεταξύ των οποίων την China Security Ltd, η οποία προσέλαβε αρχικά τον G. Turner, την Chequerpoint UK Ltd, που συνέχισε τη σύμβαση του G. Turner από το τέλος του 1990, την Harada, που εδρεύει στο Ηνωμένο Βασίλειο και την Changerpoint, που εδρεύει στην Ισπανία.
- 5 Ο G. Turner εκτελούσε την εργασία του στο Λονδίνο (Ηνωμένο Βασίλειο). Όμως τον Μάιο του 1997, και κατόπιν αιτήσεώς του, ο εργοδότης του δέχθηκε να τον μεταθέσει στο γραφείο του στη Μαδρίτη (Ισπανία).
- 6 Ο G. Turner άρχισε να εργάζεται στη Μαδρίτη τον Νοέμβριο του 1997. Στις 16 Φεβρουαρίου 1998, υπέβαλε την παραίτησή του στη Harada, στην υπηρεσία της οποίας είχε μετατεθεί στις 31 Δεκεμβρίου 1997.
- 7 Στις 2 Μαρτίου 1998, ο G. Turner ενήγαγε τη Harada στο Λονδίνο ενώπιον του Employment Tribunal. Υποστήριξε ότι αποπειράθηκαν να τον αναμείξουν σε παράνομες ενέργειες πράγμα που κατά την άποψή του ισοδυναμεί με καταχρηστική απόλυση.
- 8 Το Employment Tribunal απέρριψε την ένσταση αναρμοδιότητας που προέβαλε η Harada. Η απόφασή του επικυρώθηκε κατόπιν εφέσεως. Επί της ουσίας επιδίκασε αποζημίωση στον G. Turner.

- 9 Στις 29 Ιουλίου 1998, η Changepoint ενήγαγε τον G. Turner ενώπιον πρωτοδικείου της Μαδρίτης. Η αγωγή επιδόθηκε στον G. Turner γύρω στις 15 Δεκεμβρίου 1998. Ο G. Turner αρνήθηκε την επίδοση και αμφισβήτησε τη δικαιοδοσία του ισπανικού δικαστηρίου.
- 10 Στο πλαίσιο της ισπανικής δίκης η Changepoint ζήτησε από τον G. Turner 85 εκατομμύρια ισπανικές πεσέτες (ESP) ως αποζημίωση για τις ζημίες που της προξένησε ο G. Turner με την επαγγελματική του συμπεριφορά.
- 11 Στις 18 Δεκεμβρίου 1998, ο G. Turner ζήτησε από το High Court of Justice (England & Wales) να εκδώσει, βάσει του άρθρου 37, παράγραφος 1, του Supreme Court Act 1981, διαταγή απαγορεύσεως στον F. Grovit, στη Harada και στην Changepoint, με την απειλή κυρώσεων, να συνεχίσουν τη δίκη που κίνησαν στην Ισπανία. Στις 22 Δεκεμβρίου 1998 εκδόθηκε προσωρινή διαταγή κατ' αυτή την έννοια. Στις 24 Φεβρουαρίου 1999, το High Court αρνήθηκε να την ανανεώσει.
- 12 Ο G. Turner προσέφυγε στο Court of Appeal (England & Wales) το οποίο, στις 28 Μαΐου 1999, εξέδωσε διαταγή προς τους εναγομένους να μη συνεχίσουν τη δίκη που κίνησαν στην Ισπανία και να μην κινήσουν άλλη δίκη στην Ισπανία ή σε άλλη χώρα κατά του G. Turner λόγω της συμβάσεως εργασίας του. Το Court of Appeal αιτιολόγησε την απόφασή του μεταξύ άλλων με το γεγονός ότι η ισπανική δίκη κινήθηκε κακοβούλως για να αποτρέψει τον G. Turner να εμμένει στην αγωγή του ενώπιον του Employment Tribunal.

- 13 Στις 28 Ιουνίου 1999 η Changepoint συμμορφώθηκε προς τη διαταγή και παραιτήθηκε από την αγωγή που είχε ασκήσει ενώπιον του ισπανικού δικαστηρίου.
- 14 Στη συνέχεια ο F. Grovit, η Harada και η Changepoint προσέφυγαν στο House of Lords υποστηρίζοντας κατά τα ουσιώδη ότι τα αγγλικά δικαστήρια δεν έχουν αρμοδιότητα να εκδίδουν διαταγές και να απαγορεύουν τη συνέχιση δικών ενώπιον αλλοδαπών δικαστηρίων στα οποία έχει εφαρμογή η σύμβαση.

Η διάταξη περί παραπομπής και το προδικαστικό ερώτημα

- 15 Σύμφωνα με τα στοιχεία που περιέχει η διάταξη περί παραπομπής, η αρμοδιότητα που άσκησε το Court of Appeal στην κύρια υπόθεση στηρίζεται όχι στην αξίωση οριοθετήσεως της δικαιοδοσίας αλλοδαπού δικαστηρίου αλλά στο γεγονός ότι ο διάδικος προς τον οποίο απευθύνεται η διαταγή υπόκειται *in personam* στη δικαιοδοσία των αγγλικών δικαστηρίων.
- 16 Σύμφωνα με την ανάλυση που περιέχει η διάταξη περί παραπομπής, μια διαταγή όπως αυτή που εξέδωσε το Court of Appeal δεν συνεπάγεται απόφαση ως προς τη δικαιοδοσία του αλλοδαπού δικαστηρίου αλλά αξιολόγηση της συμπεριφοράς που επιδεικνύει ο ενδιαφερόμενος επικαλούμενος τη δικαιοδοσία αυτή. Ωστόσο, στο μέτρο που η διαταγή αυτή επηρεάζει άμεσα τη διαδικασία ενώπιον του αλλοδαπού δικαστηρίου, δεν μπορεί να εκδοθεί παρά μόνον αν το αιτούν αποδείξει ότι υπάρχει πρόδηλη ανάγκη προστασίας εκκρεμούς στην Αγγλία δίχης.

17 Η διάταξη περί παραπομπής επισημαίνει ότι τα κύρια στοιχεία στα οποία στηρίχθηκε το Court of Appeal, στην κύρια υπόθεση, για να ασκήσει την αρμοδιότητα εκδόσεως διαταγής ήταν:

— το γεγονός ότι ο αιτών ήταν διάδικος σε εκκρεμή στην Αγγλία δίκη·

— το γεγονός ότι οι εναγόμενοι κίνησαν δίκη κατά του ενάγοντος κακοβούλως σε άλλη χώρα με πρόθεση να τη συνεχίσουν προκειμένου να παρεμποδίσουν την εκκρεμή στην Αγγλία δίκη·

— το γεγονός ότι, κατά την κρίση του Court of Appeal, για να προστατευθεί το έννομο συμφέρον του ενάγοντος στην αγγλική δίκη ήταν ανάγκη να εκδοθεί διαταγή περί παραλείψεως κατά των εναγομένων.

18 Το House of Lords πάντως θεωρώντας ότι πρόκειται για ζήτημα ερμηνείας της σύμβασης ανέστειλε τη δίκη και υπέβαλε στο Δικαστήριο το ακόλουθο ερώτημα:

«Συμβιβάζεται με τη Σύμβαση των Βρυξελλών για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση των αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, που υπογράφηκε στις Βρυξέλλες στις 27 Σεπτεμβρίου 1968 (στην οποία προσχώρησε αργότερα το Ηνωμένο Βασίλειο), η εκ μέρους δικαστηρίου του Ηνωμένου Βασιλείου έκδοση περιοριστικής διαταγής κατά προσώπων που απειλούν να κινήσουν ή να συνεχίσουν δίκη σε άλλη χώρα που καλύπτει η Σύμβαση, στην

περίπτωση που ενεργούν κακοβούλως με σκοπό την παρενόχληση ή παρεμπόδιση της ομαλής διεξαγωγής της δίκης ενώπιον των αγγλικών δικαστηρίων;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

- 19 Με το ερώτημα αυτό το αιτούν δικαστήριο ερωτά κατά τα ουσιώδη αν η σύμβαση απαγορεύει την έκδοση διαταγής με την οποία το δικαστήριο συμβαλλομένου κράτους μέλους απαγορεύει σε διάδικο δίκης που εκκρεμεί ενώπιόν του να κινήσει ή να συνεχίσει δίκη ενώπιον δικαστηρίου άλλου συμβαλλομένου κράτους ακόμη και αν ο διάδικος αυτός ενεργεί κακοβούλως με σκοπό να παρεμποδίσει την εξέλιξη ήδη εκκρεμούς δίκης.

Παρατηρήσεις που κατατέθηκαν στο Δικαστήριο

- 20 Οι εναγόμενοι στην κύρια δίκη, η Γερμανική και η Ιταλική Κυβέρνηση καθώς και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι μια διαταγή όπως η επίδικη στην κύρια δίκη δεν συμβιβάζεται με τη σύμβαση. Υποστηρίζουν κατά τα ουσιώδη ότι η σύμβαση θεσπίζει πλήρες σύστημα κανόνων περί δικαιοδοσίας. Κάθε δικαστήριο δεν μπορεί να αποφανθεί παρά μόνον ως προς τη δική του δικαιοδοσία βάσει των κανόνων αυτών και όχι ως προς τη δικαιοδοσία δικαστηρίου άλλου συμβαλλομένου κράτους. Η διαταγή όμως έχει ως αποτέλεσμα ότι το Δικαστήριο που την εκδίδει περιβάλλεται αποκλειστική αρμοδιότητα και στερεί το δικαστήριο αντισυμβαλλομένου κράτους από τη δυνατότητα να εξετάσει τη δική του δικαιοδοσία, εξουδετερώνοντας έτσι την αρχή της αμοιβαίας συνεργασίας που αποτελεί τη βάση της σύμβασης.

- 21 Ο G. Turner και η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου παρατηρούν, πρώτον, ότι το προδικαστικό ζήτημα αφορά μόνο τις διαταγές που στηρίζονται σε κατάχρηση διαδικασίας, απευθύνονται σε εναγομένους που ενεργούν κακοβούλως και με σκοπό να παρεμποδίσουν την εξέλιξη δίκης που εκκρεμεί ενώπιον αγγλικού δικαστηρίου. Με προοπτική να προστατεύσει την ακεραιότητα της δίκης που εκκρεμεί ενώπιον του αγγλικού δικαστηρίου, μόνο το αγγλικό δικαστήριο είναι σε θέση να κρίνει αν η συμπεριφορά του εναγομένου προσβάλλει αυτή την ακεραιότητα ή απειλεί να τη βλάψει.
- 22 Στη συνέχεια, όπως και το House of Lords, ο G. Turner και η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου υπογραμμίζουν ότι οι εν λόγω διαταγές δεν ενέχουν αξιολόγηση της δικαιοδοσίας του αλλοδαπού δικαστηρίου. Πρέπει να θεωρηθούν ως μέτρα διαδικασίας. Επικαλούμενοι συναφώς την απόφαση της 17ης Νοεμβρίου 1998, C-391/95, Van Uden, (Συλλογή 1998, σ. I-7091), υποστηρίζουν ότι η σύμβαση δεν προβλέπει κανένα όριο στα δικονομικής φύσεως μέτρα που μπορεί να διατάξει το δικαστήριο ενός συμβαλλομένου κράτους εφόσον αυτό είναι αρμόδιο βάσει της συμβάσεως να εξετάσει κατ' ουσία μια διαφορά.
- 23 Τέλος ο G. Turner και η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου υποστηρίζουν ότι η έκδοση διαταγής μπορεί να συμβάλει στην πραγματοποίηση του στόχου της σύμβασης που είναι η ελαχιστοποίηση του κινδύνου εκδόσεως αντιφατικών αποφάσεων και αποφυγή του πολλαπλασιασμού των δικών.

Απάντηση του Δικαστηρίου

- 24 Κατ' αρχάς, υπενθυμίζεται ότι η σύμβαση στηρίζεται αναγκαστικώς επί της αμοιβαίας εμπιστοσύνης των συμβαλλομένων κρατών στα νομικά τους συστήματα και στα δικαστικά τους όργανα. Η αμοιβαία αυτή εμπιστοσύνη κατέστησε δυνατή τη θέσπιση δεσμευτικού συστήματος διεθνούς δικαιοδοσίας,

προς το οποίο οφείλουν να συμμορφώνονται όλα τα δικαστήρια που εμπíπτουν στο πεδίο εφαρμογής της Σύμβασης, και την συνακόλουθη παραίτηση των συμβαλλομένων κρατών από τους κανόνες της εσωτερικής τους νομοθεσίας περί αναγνώρισεως και εκτελέσεως αλλοδαπών αποφάσεων, υπέρ ενός απλουστευμένου μηχανισμού αναγνώρισεως και εκτελέσεως δικαστικών αποφάσεων (απόφαση της 9ης Δεκεμβρίου 2003, C-116/02, Gasser, Συλλογή 2003, σ. I-14693, σκέψη 72).

- 25 Η αρχή αυτή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης συνεπάγεται ότι, εντός του πεδίου εφαρμογής της σύμβασης, οι κανόνες περί διεθνούς δικαιοδοσίας της σύμβασης που είναι κοινές σε όλα τα δικαστήρια των συμβαλλομένων κρατών θα ερμηνεύονται και θα εφαρμόζονται με το ίδιο κύρος από καθένα από αυτά (βλ., κατ' αυτή την έννοια, απόφαση της 27ης Ιουνίου 1991, C-351/89, Overseas Union Insurance κ.λπ., Συλλογή 1991, σ. I-3317, σκέψη 23, και απόφαση Gasser, όπ.π., σκέψη 48).
- 26 Ομοίως και εκτός λίγων εξαιρέσεων που προβλέπει το άρθρο 28, πρώτο εδάφιο, της σύμβασης και οι οποίες αφορούν μόνο το στάδιο της αναγνώρισεως ή της εκτελέσεως και μόνον ορισμένους κανόνες ειδικής και αποκλειστικής δικαιοδοσίας που δεν ενδιαφέρουν την κύρια υπόθεση, η σύμβαση δεν επιτρέπει τον έλεγχο της δικαιοδοσίας ενός δικαστηρίου από το δικαστήριο άλλου συμβαλλομένου μέρους (βλ., κατ' αυτή την έννοια, την απόφαση Overseas Union Insurance κ.λπ., όπ.π., σκέψη 24).
- 27 Ακριβώς όμως η απαγόρευση από δικαστήριο σε διάδικο, με την απειλή κυρώσεων, να κινήσει ή να συνεχίσει δίκη ενώπιον αλλοδαπού δικαστηρίου έχει ως αποτέλεσμα ότι θίγει τη δικαιοδοσία που έχει το δικαστήριο αυτό για την επίλυση της διαφοράς. Συγκεκριμένα, εφόσον απαγορεύεται με διαταγή στον ενάγοντα να κινήσει τέτοια δίκη πρέπει να διαπιστωθεί ότι συντρέχει

παρέμβαση στη δικαιοδοσία του αλλοδαπού δικαστηρίου που δεν συμβιβάζεται με το σύστημα της σύμβασης.

28 Παρά τις διευκρινίσεις που παρέχει το αιτούν δικαστήριο και αντίθετα με όσα υποστηρίζουν ο G. Turner και η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, η παράβαση αυτή δεν δικαιολογείται από το γεγονός ότι είναι απλώς έμμεση και σκοπεί να αποτρέψει την κατάχρηση διαδικασίας εκ μέρους του εναγομένου στην εθνική δίκη. Πράγματι, εφόσον η συμπεριφορά που προσάπτεται στον εναγόμενο συνίσταται στο ότι προσφεύγει στη δικαιοδοσία δικαστηρίου άλλου κράτους μέλους, η κρίση που διατυπώνεται ως προς το καταχρηστικό της συμπεριφοράς αυτής περιλαμβάνει αξιολόγηση του αν είναι σκόπιμη η κίνηση δίκης ενώπιον δικαστηρίου άλλου κράτους μέλους. Η αξιολόγηση όμως αυτή αντιβαίνει στην αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης η οποία, όπως τονίστηκε στις σκέψεις 24 έως 26 της παρούσας απόφασης, αποτελεί τη βάση της συμβάσεως και απαγορεύει στο δικαστήριο εκτός από εξαιρετικές περιστάσεις που δεν συντρέχουν στην κύρια υπόθεση, να ελέγχει τη δικαιοδοσία άλλου δικαστηρίου άλλου συμβαλλομένου κράτους.

29 Αν υποθεθεί ότι μια διαταγή μπορεί, όπως υποστηρίχθηκε, να θεωρηθεί ως μέτρο δικονομικής φύσεως που σκοπεί να προστατεύσει την ακεραιότητα της δίκης που εκκρεμεί ενώπιον του δικαστηρίου που εκδίδει τη διαταγή και για τον λόγο αυτό ως εμπίπτον μόνο στο εθνικό δίκαιο, αρκεί να σημειωθεί ότι η εφαρμογή των εθνικών δικονομικών διατάξεων δεν μπορεί να βλάψει την πρακτική αποτελεσματικότητα της σύμβασης (απόφαση της 15ης Μαΐου 1990, C-365/88, Hagen, Συλλογή 1990, σ. I-1845, σκέψη 20). Αυτό ισχύει όμως για μια διαταγή όπως η επίδικη εν προκειμένω η οποία, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 27 της παρούσας απόφασης, έχει ως αποτέλεσμα ότι περιορίζει την εφαρμογή των περί δικαιοδοσίας κανόνων της σύμβασης.

- 30 Το επιχείρημα ότι η έκδοση διαταγών μπορεί να συμβάλει στην πραγματοποίηση του στόχου της σύμβασης που είναι να ελαχιστοποιήσει τον κίνδυνο εκδόσεως αντιφατικών αποφάσεων και να αποφύγει τον πολλαπλασιασμό των δικών δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Αφενός η χρησιμοποίηση ενός τέτοιου μέτρου εξουδετερώνει την πρακτική αποτελεσματικότητα των ειδικών μηχανισμών που προβλέπει η σύμβαση σε περίπτωση εκκρεμοδικίας και συνάφειας. Αφετέρου, η προσφυγή στο μέσο αυτό ενδέχεται να δημιουργήσει καταστάσεις συγκρούσεως για τις οποίες η σύμβαση δεν περιέχει διατάξεις. Συγκεκριμένα παρά την έκδοση διαταγής σε συμβαλλόμενο κράτος δεν αποκλείεται η έκδοση αποφάσεως από δικαστήριο άλλου συμβαλλομένου κράτους. Ομοίως δεν αποκλείεται τα δικαστήρια δύο συμβαλλομένων κρατών που επιτρέπουν τέτοια μέτρα να εκδώσουν αντιφατικές διαταγές.
- 31 Κατά συνέπεια, στο προδικαστικό ερώτημα αρμόζει η απάντηση ότι η σύμβαση έχει την έννοια ότι αντίκειται στην έκδοση διαταγής με την οποία το δικαστήριο συμβαλλομένου κράτους απαγορεύει σε διάδικο σε εκκρεμή ενώπιόν του δίκη να κινήσει ή να συνεχίσει δίκη ενώπιον δικαστηρίου άλλου συμβαλλομένου κράτους ακόμα και αν ο διάδικος αυτός ενεργεί κακοβούλως με σκοπό να παρεμποδίσει την εξέλιξη της εκκρεμούς δίκης.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 32 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, η Γερμανική και η Ιταλική Κυβέρνηση καθώς και η Επιτροπή που υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η διαδικασία έχει έναντι των διαδίκων της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπόμπου που ανέκλυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ολομέλεια),

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε με διάταξη της 13ης Δεκεμβρίου 2001 το House of Lords, αποφαινεται:

- 1) Η Σύμβαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 περί προσχώρησης του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας και με τη Σύμβαση της 26ης Μαΐου 1989 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Δημοκρατίας της Πορτογαλίας, πρέπει να ερμηνευτεί υπό την έννοια ότι αντίκειται στην έκδοση διαταγής με την οποία το δικαστήριο συμβαλλομένου κράτους απαγορεύει σε διάδικο σε εκκρεμή ενώπιόν του δίκη

να κινήσει ή να συνεχίσει δίκη ενώπιον δικαστηρίου άλλου συμβαλλομένου κράτους ακόμα και αν ο διάδικος αυτός ενεργεί κακοβούλως με σκοπό να παρεμποδίσει την εξέλιξη της εκκρεμούς δίκης.

Skouris	Jann	Timmermans
Gulmann	Cunha Rodrigues	Rosas
La Pergola	Puissochet	Schintgen
Colneric		von Bahr

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 27 Απριλίου 2004.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος

V. Skouris